

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XIV. Alii sacri textus eundem in sensum proferuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

servationi, incremento & perfectioni vel necessaria, vel utilis sunt. Si advertat usum & possessionem aliarum rerum se tepescere, & implicari, ab illis protinus resistit, atque ab illis se continet, ut seipsum Deo acquirendo ac promovendo integrum castumque servet. Et hoc est quod S. Ignatius, Societatis Jesu Fundator, praeclare docet in aureo Exercitiorum libro, ut vidimus lib. 5. citato n. 67.

CAPUT XIV.

Alii sacri textus eundem in sensum proferruntur.

109 **P**rofertur imprimis oraculum Salvatoris Luc.

18. *Quid me dicitis bonum? nemo bonus, nisi solus Deus.* Laudari non voluit Salvator de bonitate, ab eo qui ipsum existimabat hominem purum, ideoque laudem istam ad Deum non referebat. Propterea dixit: *nemo propter se bonus, nemo proinde propter se laudandus, nisi solus Deus.* Quod utique dixit: quia caetera bona, vel non sunt nisi apparentia; vel non sunt bona propter se, sed propter Deum, a quo & propter quem aliquid participant de bonitate ipsius. Proinde non sunt nisi media, quibus deducimur ad Deum verum bonum. Quam ob causam nec propter se amabilia sunt, nec laudabilia, sed propter Deum, qui solus est per se & propter se bonus, solus proinde per se & propter se amabilis.

110 Cui sacro textui, si jungas complura alia Eloquia sacra, libro sequenti proferenda, quibus creaturarum propter se amor inhibetur, ex iis omnibus simul sumptis, manifeste conficitur, solum Deum esse posse finem omnis deliberati amoris, & actus nostri; Deumque proinde omni tempore, & opere deliberato, a nobis diligendum esse. Quandocumque enim deliberate agimus, ex amore aliquo agimus, ut constat ex dictis lib. 5. ante caput 1. ergo finaliter vel ex amore Dei, vel creaturae. Non enim datur medium, ut constat ex dictis lib. 4. cap. ... Cum igitur secundum Eloquia sacra numquam licitum sit amare creaturam finaliter propter se, quandocumque deliberate agimus, agere nos oportet finaliter propter Deum, sive ex amore Dei propter se. Igitur a primo ad ultimum, omni tempore quo deliberate agimus, oportet nos amare Deum finaliter propter se. Qui proinde amor in nobis esse debet continuus actu vel virtute.

111 Actu, inquam, vel virtute. Neque enim volumus, hominem teneri ad perpetuum eliciendos e sinu cordis istos vel similes actus, *Amo te Deus, ad gloriam tuam refero actiones meas, &c.* vel ad perpetuum cogitandum actu de Deo: hoc enim (attentis tam multis vitae nostrae distractionibus) impossibile est, nec certe necesse est ad verificandum Eloquia sacra, divini amoris perpetuitatem exigentia: cum affectiones divini amoris instar fulguris

non transeant & evanescant jugiter renovanda; sed in anima radicatae & impressae, eam reddant amore ferventem, etiam dum de amore non cogitat. Patet in affectione fidei, de qua Apostolus: *Iustus ex fide vivit*, licet iustus de fide non semper cogitet; illa verò fides, ex qua iustus vivit, haud dubie est *fides qua per dilectionem operatur*, ut alibi dicit, *Ista proinde fides, per dilectionem operans, iusti vitam dirigit, etiam dum de illa non cogitat.* Imò, si Augustino credimus serm. 7. de calend. Jan. *Nemo vivit in quacumque vita, sine tribus istis anima affectionibus, credendi, sperandi, amandi, etiam si de credendo, sperando, amando non semper cogitet.* De fide etiam christiana & catholica idem Augustinus 7. confess. 5. dicit: *Stabiliter haebebat in corde meo... non eam relinquebat animus; imò in dies magis magisque imbibebatur.* Certum tamen est, quòd de ea jugiter non cogitabat. Sic etiam avarus haud dubie pecunias amat, ambitiosus honores, voluptuosus voluptates, quando de iis non cogitat.

CAPUT XV.

Divini amoris ignem in altari cordis nostri jugiter (actu vel virtute) ardere debere, Augustinus & Aquinas tradunt, ipsique reliquorum Sanctorum communis traditio concinit.

Divum Augustinum hac de re audivimus n. 112 § 6. dicentem, quòd cum Deus praecepit, dicens: *"Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde, tota anima, tota mente, nullam vitam nostram partem relinquit, quae vacare debeat.* Qui etiam tr. 8. in epist. Joan. n. 3. sic ait: *Opera modo illa sint in vobis, modo illa, pro tempore, pro horis, pro diebus. Numquid semper loqui? numquid semper tacere? numquid semper corpus reficere? numquid semper jejuna-re? ... modo illud, modo illud. Inchoantur illa, & cessant: ille autem imperatur, nec inchoatur, nec cessare debet. Caritas intus non intermit-tatur, officia caritatis pro tempore exhibeantur.* Numero verò 1. dixerat: *Affectus caritatis, sanctitatis pietatis... semper hac tenenda sunt: sive cum in publico sumus, sive cum in domo, sive cum inter homines, sive cum in cubiculo, sive loquentes, sive tacentes, sive aliquis agentes, sive vacantes, semper hac tenenda sunt.*

Aquinas 2. 2. q. 83. a. 14. expressissimè aper-tissimèque dicit: *Desiderium caritatis in nobis debet esse continuum, vel actu vel virtute.*

Non minùs expressa sunt verba Gregorii 114 Magni supra n. 99. dicentis: *Altare Dei est cor nostrum, in quo jubetur ignis semper ardere: quia necesse est ex illo caritatis flammam ad Deum indefinenter ascendere.*

Author etiam Soliloquiorum (inter opera 115 Augustini) expressissimè Deo dicit: *Sicut nulla hora est, vel punctum in omni vita mea, quo tuo beneficio non utar; sic nullum debet esse momentum, quo te... non diligam ex omni fortitudine mea.*